Чи сперечаються про смаки?

Дуже часто нам доводиться чути такі висловлювання: «Це добре» або «Це погане», «Мені це подобається» або «Мені це не подобається». Часто ці висловлювання викликають у нас подив чи навіть обурення: «Як це тобі може подобатися?» Як наслідок виникають суперечки, звинувачення у відсутності смаку.

А треба було б спочатку визначити, що таке смак, від чого він залежить і чи існує якийсь ідеальний смак, на який нам варто рівнятися.

Смаки людини залежать від оточення, в якому вона зростала, формувалася, від освіти, яку отримала, від поглядів, що склалися на основі її досвіду. Отже, можна зробити такий висновок: як не існує цілковито однакових людей, так не може існувати і абсолютно однакових смаків. Звичайно, це занадто категорично. Можна просто сказати, що погляди різних людей на речі відрізняються і мають право на існування, бо людина сформувала їх під впливом обставин власного життя. Наприклад, якщо хтось все життя читав детективи, яких було дуже багато в бібліотеці батьків, то навряд чи в похилому віці він почне цікавитися філософськими трактатами, і навпаки.

Отже, про смаки не сперечаються? Виходить, що так. Але чому ж тоді вчителі на уроках доводять нам високу вартість художніх творів, які абсолютно нам не подобаються? І це не тільки тому, що ми ще недостатньо досвідчені в літературі. Ці твори можуть не сприймати і дорослі люди.

На мою думку, існують в житті певні ідеали, на які повинні рівнятися смаки кожної людини. Такими, зокрема, є і хороші твори, і якісні фільми, і картини талановитих художників, і класичний стиль в одязі Вони можуть не усім подобатися з різних причин, але говорити, що це погано, на мій погляд, ніхто не має права. Наприклад, є ті, хто не любить поезію. Але мені здається смішним, коли ці люди починають говорити про неї як про щось непотрібне. Якщо хтось пише або читає вірші, то це комусь потрібне і цікаве, а може, навіть, і важливіше, ніж чергова серія телесеріалу? А ще смішніше, коли той, хто нічого не розуміє в певній галузі, наприклад в живопису, починає нав'язувати свої думки.

Але це стосується смаків у, так би мовити, вищих сферах. Що ж до побутового життя, то тут для кожного існують свої мірки, з точки зору яких він робить висновок про те, подобається це йому чині. Тут не завжди існують ідеали, на які треба рівнятися. Робить чоловік ремонт, наклеїв зелені шпалери. Приходить до нього друг і починає критикувати: навіщо зелені,вони ж так неприємно кидаються у вічі, краще якийсь спокійний, непомітний колір, світло-рожевий чи, принаймні, зеленувато-білий. Чи варто тут сперечатися і говорити про власний смак? Думаю — ні, бо жити в цій квартирі тому, хто робить ремонт. Можливо, зелений колір його заспокоює, а зовсім не кидається у вічі, або він взагалі любить щось яскраве і оригінальне.

Отже, про смаки не треба сперечатися. А якщо зважаєш, що твій друг зовсім не має смаку і тебе це дуже турбує, спробуй якось вплинути на нього непомітно, шляхом розмірковуваннь та делікатних порад.